

Kimse Bilmesin

– Alaca · 21 Nisan 2024



Canın sıkılmasın, yaban ellerde,
İçini aya dök, kimse bilmesin.
Sevdamız gezmesin, çıyan dillerde,
Gizle sonsuza dek, kimse bilmesin.

Bahar geldi yine, kırlarda gezin,
Hatıran canlanır, her yerde izin,
Aklına düşersen, düşmesin yüzün;
Gülüp gamzeler çak, kimse bilmesin.

Baktın efkâr bastı, seni ansızın,
Hasret yeli esti, dinmiyor sızın,
Dokun bam teline, inlesin sazın;
Şöyle bir barak çek, kimse bilmesin.

Sinemde volkansın, sönmeyeceksin,
Afetsin, tufansın, dinmeyeceksin,
Biliyorum çok geç, dönmeyeceksin;
Tüm mektupları yak, kimse bilmesin.

Aklım firar etti, bağrı deştim ben,
Dereler, tepeler, dađlar ařtım ben,
Tükendi mecalim, yorgun düřtüm ben;
Dizlerimde fer yok, kimse bilmesin.

Ömür geçti, yařım kemale erdi,
Hayat yere vurdu, gövdemi serdi,
Bakmışsın ki imam, selamı verdi;
Ne gel, ne kendin yık, kimse bilmesin.

Gönlüm affeyledi, yok intizarım,
Bırak susuz olsun, solsun gülzarım,
Tenhalarda sensiz, kalsın mezarım;
Ne gül, ne lale dik, kimse bilmesin,
Ne üzöl, ne yař dök, kimse bilmesin!

21.04.2024

Muhittin Alaca